

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 405.

101ste Møde.

Mandagen den 17de Juni.

(Fortf.)

David (fortsat): Derimod syntes den ærede Finantsminister nu under de opgivne og anmeldte Krav at forstaae de opgivne anmeldte og af Amtscommiteen rettede, indstillede Krav; men, dersom det skulde være Meningen af den første Rubriks Overtskrift, saa passer den igjen ikke paa Veile Amt, undtagen hvor man har fulgt en anden Fremgangsmaade, og saa indsees det ikke, hvad Meningen er med den anden Rubrik, saa at, hvis der er noget Unøiagtigt i Fremstillingen, saa ligger Skylden herfor ikke hos Udvalget eller hos dem, som have talt for Udvalgets Formening, men saa maa Grunden hertil søges i det forelagte Lovudkast. Jeg skal iøvrigt ikke opholde Discussionen med hvad der svarere hører ind under Forhandlingen af § 5. Der er kun et Punkt, som jeg her særligt vil udhæve, og som jeg ogsaa troer at have Grund til at lægge Thinget særligt paa Sinde. Hvad enten man følger den ene eller den anden Fremgangsmaade, hvad enten Thingets Majoritet bestemmer sig til at følge det ene eller det andet Slags Regel, saa tilstaaer jeg, efter min Anskuelse, at Forskjellen ikke vil blive meget stor (Hør!); men, i ethvert af disse Tilfælde anseer jeg det for lige absolut nødvendigt, at der i § 1 nævnes en Sum. Det vilde være sørgeligt, om man vilde give et Exempel paa, at man i en finantsfel Lov ikke limiterer den Bevilling, som man giver, og at man, saa at sige, vilde lade Ministeriet have ganske ubundne Hænder; det vilde være en aldeles inconstitutionel Fremgangsmaade. Med al Agtelse for det nuværende Ministerium, og jeg behøver ikke at gjentage, hvad jeg oftere har sagt, at jeg paa ingen Maade har mindste Skygge af Mistillid til det, og paa ingen

Maade navnlig nogen Mistillid til den nuværende Finantsminister, — vilde jeg ansee det for sørgeligt, om vi skulde give Exempel paa Bevillinger, som vare uindskrænkede, og samtykkede i en Lov, hvorved Ministeriet blev bemyndiget til en Udgift som Godtgjørelse for Krigsskade, uden at Thinget havde Bished for denne Udgifts Beløb, eller havde sat et Maximum, som denne Bevilling ikke turde overstige. Jeg vilde ansee dette for et farligt Exempel, om det end i dette enkelte Tilfælde ikke vilde afstedkomme noget stort Tab, men det vilde være en meget farlig Præcedens, som jeg meget vil fraraade Thinget at give ved Begyndelsen af vort constitutionelle Liv.

Finantsministeren: Naar den ærede sidste Taler har gjort opmærksom paa, at Anledningen til den Misforstaaelse, som fra hans Side har fundet Sted, er fremkaldt ved Udfæstets Motiver, Pag. 20, saa vil jeg ikke nægte, at der for de af det ærede Things Medlemmer, som ikke tillige have været Medlemmer af Comiteen, maaskee kunde, efter den Maade, hvorpaa denne Side er affattet, være nogen Anledning til at antage, at den første Rubrik indeholder Oplysninger om det, der i de nævnte Amter var fordret af Vedkommende, men jeg maa bemærke, at intet Medlem af Comiteen havde behovet at misforstaae det saaledes, idet de samme Actstykker, som ere forelagte Finantsministeriet, have været tilfillede og endnu i dette Dieblik beroe hos Comiteen, og at det af disse fremgaaer, at saadanne Nedsættelser her, som jeg tidligere omtalte, have fundet Sted, skøndt efter andre Regler maaskee end dem, der ere fulgte i Veile. Forsaavidt den ærede Taler har gjort opmærksom paa, at det skulde være uconstitutionelt at bevilge en Erstatning, uden nogenfomhelst Grændse, saa er jeg deri ganske enig med ham; men jeg maa kun erindre, at det Lovudkast, som er forelagt af Regjeringen, indeholder en Begræns-